

ΝΕΚΡΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Στοργή καὶ πόνος συνεχῆς ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ του,
Καὶ πονεμένη ἐψάλλεν ἡ νεκρὰ ψυχὴ του.

Ἄπεβίωσεν πρότινων ἐτῶν ἐν Ληξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας ἡ χαριτόβρυτος νεανίς Κ. Τ. Κ. — Πάντες ἐθρηνήσαμεν τὸν ἄωρον ἐκεῖνον θάνατον εἰς τοῦ ὁποίου τὸ δρέπανον ὑπέκυψεν ἡ σεμνὴ κόρη, ὡς κύπτουσι τὰ τρυφερὰ ἄνθη εἰς τοῦ βορρᾶ τὴν παγωμένην πνοήν. — Τὴν ἀκόλουθον τοῦ θανάτου τῆς ἐδημοσιεύετο ἀνωύμως σπαραξικάρδιος νεκρικὴ ᾠδὴ, ἣτις, ὡς δακρυχαρὴς ἰτέα σκιάζει τὸν τάφον τῆς καλῆς παρθένου. — Μεταξὺ τῶν ὠραίων στίχων τοῦ πενθίμου ἐκείνου ἄσματος ὑπάρχουσι καὶ οἱ ἀκόλουθοι:

Καθὼς τὸ ρόδον τοῦ Μαγιοῦ
Μαραίνεται καὶ κλίνει,
Καὶ τὴν εὐώδη του πνοὴν
Εἰς τὸν ἀέρ' ἀφίνει·
Οὕτω καὶ σὲ ἐμάρανεν
Ὁ Χάρος τὴν ζωὴ σου,
Καὶ εἰς τὸν κόσμον ἀφησες
Τὰ κάλλη τῆς ψυχῆς σου. . . .

Τίς ὁ φιλόθρηνος καὶ ἀνώνυμος συνθέτης τοῦ ἐλεγείου ἐκείνου; τίς ὁ στενάξας τόσοσ βαθέως εἰς τὴν μαρανθεῖσαν νεότητα; τίς ὁ συγκρίνας τόσοσ ἐπιχαρίτως τὰ κάλλη τῆς ψυχῆς μετὰ τὴν εὐώδη πνοὴν τοῦ ἐαρινοῦ ρόδου; — Ἦτο δεκαπενταετῆς νεανίας, ὅστις, ἐνῶ ἐθρήνει βαρυπενθῆς τὴν τελευτὴν τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν ὀνείρων εὐθαλοῦς νεότητος, καὶ ἔγραφεν ὅτι ἐπὶ τοῦ φθαρτοῦ τούτου κόσμου μόνον τὰ κάλλη τῆς ψυχῆς διαμένουσιν, ἀνεπαισθήτως φεῦ! προεικόνιζεν

τὸ ἴδιον αὐτοῦ τέλος, καὶ ἐψάλλεν, ὡς ὁ θρηνώδης κύκνος, τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐλεγεῖον!

Δέκα ἔκτοτε παρῆλθον ἔτη καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐκείνῃ χώρᾳ ἐθα ἐτάφη ἡ ἰσαγγελος κόρη, ἐκηδέυθη χθὲς ὁ μουσοφιλὴς καὶ πολυθρήνητος συνθέτης τοῦ πενθίμου ἐκείνου ἄσματος. Ἐκλίνε πρὸς τὴν δύσιν του ὁ ἥλιος τῆς 29 Δεκεμβρίου κεχυρμένος εἰς σύννεφα μελανὰ, καὶ μετ' αὐτοῦ ἔδυεν εἰς τὸ ἀνήλιον χῶμα εὐθαλῆς ἄλλοτε νεότης κρυπτομένη ἐντὸς σκοτεινοῦ πέπλου φθοροποιᾶς νόσου. — Οἴμοι! ὁ Ἰωάννης Σ. Κρασσαῦς δὲν ὑπάρχει πλέον! — Τίς θὰ θρηνήσῃ ἤδη τὴν μαρανθεῖσαν ἐκείνην νεότητα; τίς θὰ πλέξῃ τὸν στέφανον τῶν ἐξόχων ἀρετῶν καὶ διανοητικῶν προτερημάτων του; τίς θὰ ὑμνήσῃ τὰ λαμπρὰ αἰσθήματα τῆς πατριωτικῆς καὶ μεγαλόφρονος καρδίας του; — Ἡ ὀδύνη φεῦ! πιέζει τὸ στήθος μου καὶ παραλύει τὸν κάλαμόν μου! Ὅλον τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς αἰσθανόμενος, ἐνδακρυς ῥίπτω τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς τὰς ὁποίας ἀφιερῶ ἐπὶ τοῦ τάφου σου, προσφιλέστατε Ἰωάννη, ὡς νεκρικὴν ἀνθοδέσμη εἰς τὴν ταινίαν τῆς ὁποίας βαρυαλγῆς χαράττω,

Καθὼς τὸ ρόδον τοῦ Μαγιοῦ
Μαραίνεται καὶ κλίνει,
Καὶ τὴν εὐώδη του πνοὴν
Εἰς τὸν ἀέρ' ἀφίνει·
Οὕτω καὶ σὲ ἐμάρανεν
Ὁ Χάρος τὴν ζωὴ σου,
Καὶ εἰς τὸν κόσμον ἀφησες
Τὰ κάλλη τῆς ψυχῆς σου.

Ἐν Κερκύρᾳ 30 Δεκεμβρίου 1878.

Π. Σκαλισούρης.

Αρ. 510
576
VI 102

